

快
穿
之
打
臉
狂
魔

QUICKLY
WEAR
THE FACE
OF
THE DEVIL

ทะลุมิติ
หักเหลี่ยม
จอมมาร

เล่มพิเศษ
番外篇

风流书呆

เฟื่องหลิวซูไต เขียน

MW แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทะลุมิติ
หักเหลี่ยมจอมมาร
เล่มพิเศษ

风流书呆 เฟิงหลิวซูไต

เขียน

MW

แปล

สำนักพิมพ์โรส
กรุงเทพฯ

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบรินทร์กรุ๊ป

ทะลุมิติ ตึกเหลี่ยมจอมมาร เล่มพิเศษ

จัดพิมพ์โดย

Rose
PUBLISHING

โมเดิร์นบริษัทยามรินทร์พรินติ้ง แอนด์ พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

《快穿之打臉狂魔》番外篇

Original story and characters created and copyright © Author: 风流书呆/เฟิงหลิวชู่ไต
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amann Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับกึ่งเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม 2563

พิมพ์ครั้งที่ 2 มิถุนายน 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

เฟิงหลิวชู่ไต

ทะลุมิติ ตึกเหลี่ยมจอมมาร เล่มพิเศษ / เฟิงหลิวชู่ไต; เขียน; MW; แปล จาก 快穿之打臉狂魔番外篇—
พิมพ์ครั้งที่ 2.— กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชัย อมรินทร์พรินติ้ง แอนด์ พับลิชซิ่ง, 2563.
(6), 334 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 106)

1. นวนิยายจีน. I. MW, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ฟ7ท6 2563 ล7

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-4165-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พรินติ้ง แอนด์ พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ธาริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายการ สิริกานต์ ผลงาม
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ วิสุววรรณ พัฒนรัชตอคูล

บรรณาธิการ ลาวัณย์ ปัทมาชรรณี • บรรณาธิการต้นฉบับ เพ็ญขวัญ ลักษณะแล้วรักไล
ศิลปกรรม สกล ปานกลินพูน • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร ลุนหรัย โกรวจิตร, ธรพพิทย์ คักดีเดชากุล

บทที่ 1

จู่ ๆ ก็มาเยือน

“*คำเตือน คำเตือน* เชิญโฮสต์กลับไปรอรับภารกิจเดี๋ยวนี้ มิฉะนั้นจะถูกกำจัดทิ้ง!” น้ำเสียงเย็นชาไร้ความรู้สึกดังก้องอยู่ในหัว เด็กหนุ่มที่กำลังนั่งอยู่บนรถแทรกเตอร์ไม่ได้แสดงท่าทีสะทกสะท้านใดๆ จวบจนอาการเจ็บปวดอย่างรุนแรงแล่นพลาไปทั่วร่าง ค่อยเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงสั่นพร่า “พี่ใหญ่ ช่วยหยุดจอดข้างทางได้ไหม ฉันไม่อยากเข้าเมืองแล้ว”

“ทำไมละ ลิมของเธอ พี่ใหญ่พาหนายกลับไปเอาได้นะ ไม่ได้ลำบากอะไร” ชายหนุ่มที่กำลังขับรถแทรกเตอร์เอ่ยถามเสียงสดใส

ที่นี่เป็นพื้นที่ราบสูงซึ่งเต็มไปด้วยดินเหลือง ขาดแคลนทั้งน้ำ ไฟฟ้า เสบียงอาหาร และผู้คน ไม่ว่าจะไร้อะไรก็ดูจะขาดแคลนไปเสียทุกอย่าง แต่ไม่ขาดแคลนสายลมตะวันตกเฉียงเหนืออันเย็นเยียบเสียดกระดูกกับฝุ่นฟุ้งตลบ ในอำเภอมักข่าวประกาศเรื่องโครงการบรรเทาความยากจนมาตลอด แต่บรรเทากันมาตั้งหลายสิบปีก็ไม่เห็นว่าชาวบ้านในภูเขาแถวนี้จะร่ำรวยขึ้นมาสักที เหล่าคนสูงวัยต่างหลั่งสູ້ฟ้าหน้าสู้ดิ้นกันมาชั่วชีวิต ลำบากตรากตรำทำงานแทบตายกลับได้เสบียงอาหารมาน้อยนิด ส่วนคนหนุ่มสาวล้วนอดทนต่อความยากจนไม่ไหว หนีได้ก็หนี อีกทั้งทอดทิ้งลูกที่อายุยังน้อยไว้บ้านเกิด

พอนานวันเข้า หมู่บ้านแห่งนี้กับที่ดินในละแวกนี้ก็กลายเป็นพื้นที่รกร้าง ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ คนในหมู่บ้านน้อยครั้งจะออกไปไหน คนข้างนอก

ยิ่งเดินทางเข้ามาน้อยมาก เด็กหนุ่มเฝ้ารออยู่หลายเดือนกว่าจะได้เจอ พี่ใหญ่ที่เข้ามาชนพุทราทรายไปส่ง เดิมทีคิดว่าในที่สุดก็มีโอกาสหลบหนีจากชะตาชีวิตในตอนนั้นแล้ว แต่กลับถูกยับยั้งไว้จนได้

“จู่ ๆ ก็นึกได้ว่าฉันตากข้าวฟ่างทิ้งไว้นอกบ้าน นี่ก็บ่ายคล้อยแล้ว ไม่รู้ว่าจะต้องทำงานยุ่งถึงตอนไหน พี่ใหญ่ยังต้องไปส่งสินค้าด้วย งั้นพี่ไปก่อนเถอะ อย่ามาเสียเวลารอฉันเลย” เด็กหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่มือที่ซุกอยู่ในแขนเสื้อกลับสั่นระริก คำว่ากำลังดีทั้งของระบบไม่ใช่เรื่องล้อเล่น แม้ว่าความเจ็บป่วยทางกายจะผ่านไปหมดแล้ว แต่จิตวิญญาณยังคงโดนฉีกทิ้งไม่หยุด เขาเชื่ออย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่า ถ้าเขายังยืนกรานจะไปจากที่นี่จริง ๆ วินาทีต่อไปจิตวิญญาณต้องแตกสลายแน่

“คิดไม่ถึงว่านายก็ลีนหล่อและขี้หลงขี้ลืมเหมือนกัน ได้สิ พี่ใหญ่จะพานายกลับไปส่ง” ชายหนุ่มกลับรถแล้วพารถวิ่งแทรก ๆ ตรงกลับหมู่บ้าน ล้อรถม้วนฝุ่นตีฟุ้งตลบ ก่อนจะถูกสายลมตะวันตกเฉียงเหนืออันเย็นเยียบพัดแตกกระจาย

เด็กหนุ่มก้มมองข้อมือตัวเอง นอกจากเขาแล้วก็ไม่มีใครมองเห็นสิ่งที่มีหน้าตาเหมือนนาฬิกาบนข้อมือเขา มันคือ “ระบบตัวร้าย” ซึ่งผูกติดกับจิตวิญญาณของเด็กหนุ่มโดยตรง ถ้าเด็กหนุ่มปฏิบัติภารกิจที่ระบบมอบหมายให้ไม่สำเร็จ วิญญาณจะถูกกำจัดทิ้ง

เด็กหนุ่มจ้องมองหน้าปัดที่กำลังกะพริบแสงสีแดงไม่หยุดด้วยสีหน้าครุ่นคิด ขอเพียงแสงสีแดงยังไม่ดับ การลงโทษจะไม่หยุดลงง่าย ๆ การหลบหนีภารกิจเป็นความผิดร้ายแรง ตามหลักแล้ว อาการเจ็บปวดจะคงอยู่ประมาณหนึ่งถึงสองชั่วโมง ทว่าวันนี้กลับเกิดเหตุการณ์ผิดปกติขึ้นมา จู่ ๆ ตัวอักษรบนหน้าปัดก็บิดเบี้ยว ก่อนหน้าจอจะดับมืด อาการเจ็บปวดทั้งร่างกายและจิตใจพลันสูญหายไปทันที

เด็กหนุ่มตกตะลึงเล็กน้อย แสร้งทำเป็นจัดแขนเสื้อ แต่ความจริงแล้วกำลังพยายามจิ้มหน้าปัดโดยไม่ให้คนอื่นสังเกตเห็น เขาอยากรู้มากกว่ามันตายแล้วจริงหรือเปล่า ถ้าตายจริงก็ยิ่งดีใหญ่ เพราะเขากล้ากินผีนั้นทนกับ “ระบบตัวร้าย” มานานเกินพอแล้ว ไม่รู้ว่าดวงซวยมาจากไหน เดิมทีเขา

กำลังห้องเครื่องชายดวงดาวอยู่ดี ๆ แต่จู่ ๆ ก็ถูกดึงตัวเข้ามาใน “จักรวาลของพระเจ้า” และถูกบังคับให้ผูกติดกับระบบ ก่อนจะส่งตัวไปปฏิบัติภารกิจในโลกคู่ขนานต่าง ๆ

แม้จะบอกว่าไปปฏิบัติภารกิจ แต่อันที่จริงแล้วก็ไม่ใช่เช่นนั้นเสียทั้งหมด เพราะผลสุดท้ายแล้วภารกิจจะทำสำเร็จหรือไม่ พระเจ้าก็ไม่ได้ใส่ใจ ขอแค่เขาไม่พยายามหลบหนียอมได้รับรางวัลตอบแทน ดังนั้นควรบอกว่าเหมือนกำลังเล่นละครตามบทบาทสมมติมากกว่า เพราะระบบกำหนดให้เขารับบทเป็น “ตัวร้าย” จุดจบของตัวร้ายย่อมมีเพียงอย่างเดียว นั่นคือโดนตัวเอกกำจัดทิ้ง และเพราะเหตุนี้เขาจึงจำเป็นต้องทำภารกิจมากมาย ในช่วงแรกทุกอย่างอาจดำเนินไปอย่างราบรื่น แต่แล้วก็ต้องพบกับความล้มเหลวในท้ายที่สุด

ในโลกก่อน เขาตายอย่างอนาถ หลังจากแสดงตามบทบาทจนจบ พระเจ้ามอบรางวัลให้เขาห้าแต้ม จำนวนแต้มยิ่งมาก พลังวิญญูณก็ยิ่งแข็งแกร่ง หากสะสมได้ครบแสนแต้มเมื่อไหร่ เขาจะหลุดพ้นจากจักรวาลของพระเจ้าและกลับคืนสู่โลกแห่งความจริงได้ หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น บางทีอาจหลงเชื่อคำพูดพวกนี้โดยไม่ตั้งใจสงสัย แต่เด็กหนุ่มกลับแตกต่างออกไป เขาเป็นคนเฉลียวฉลาด เรียกได้ว่าฉลาดปราดเปรื่องมากด้วย เพราะแค่ปฏิบัติตามภารกิจไม่กี่ครั้ง เขาก็ค้นพบแล้วว่าแต้มเหล่านั้นไม่ใช่รางวัลที่พระเจ้ามอบให้เขา แต่เป็นพลังงานที่ตัวเขาค่อย ๆ สังสมขึ้นเอง หลังจากผ่านการเกิดใหม่ในแต่ละครั้งต่างหาก

นั่นหมายความว่าพระเจ้าส่งเขาเข้าไปในโลกต่างมิติ สั่งให้เขาผ่านการเคียดแค้นร่ำทรมานต่าง ๆ นานา เพื่อให้พลังวิญญูณของเขาแข็งแกร่งขึ้น จุดนี้ทำให้เขาคิดถึงพวกหนอนคุณไสย หมูหรือปลุสตีร์ สรุปลือถึงอย่างไรก็เป็นได้เคล็ดที่ถูกขุ่นเกลี้ยวไว้เพื่อฆ่าทิ้งเท่านั้น เขาเชื่อว่าต่อให้สะสมได้ถึงแสนแต้มจริง อนาคตที่รออยู่เบื้องหน้าก็ไม่มีทางสวยหรูอย่างที่คิดแน่นอน ดังนั้นเขาต้องหาทางช่วยตัวเองให้ได้ก่อน

ส่วนควรจะทำอย่างไรกับร่างกายของตนเองนั้น ตอนนี้อยู่ไม่อยู่ในความคิดของเขา ระบบตรงข้อมือเปรียบเสมือนพันธนาการกักขังตัวเขาไว้

แต่ในขณะที่เดียวกันยังเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้เขาหลุดพ้นจากพันธนาการของพระเจ้าได้ ทุกครั้งที่ปฏิบัติภารกิจสำเร็จหนึ่งครั้ง ระบบจะพาเขากลับไปยังจักรวาลของพระเจ้า จากนั้นเชื่อมต่อกับพระเจ้า เพื่อรับข้อมูลภารกิจต่อไป เด็กหนุ่มฉวยโอกาสตอนระบบกำลังส่งเส้นใยพลังจิตเข้าไปในระบบของพระเจ้า แอบส่งเส้นใยพลังจิตของตัวเองหลอมรวมเข้าไปด้วย

เวลานี้แม้ว่าจิตวิญญาณของเขายังคงตกอยู่ภายใต้การควบคุมของระบบ แต่เส้นใยพลังจิตดังกล่าวก็ทำให้เขารับรู้ได้ถึงข้อมูลภายในของระบบด้วยเช่นกัน รอเขาทำความเข้าใจกับระบบการทำงานของพระเจ้าให้กระจ่างชัดก่อน การแฮ็กมันเป็นเรื่องที่ลึกลับก็ต้องเกิดขึ้นอยู่แล้ว

เขาพยายามกดปุ่มนั้นนี้อยู่หลายครั้งก็ไม่ได้ผล เห็นได้ชัดว่าระบบแข็งแล้วจริง ๆ นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยากมาก เพราะการทำงานของระบบถูกควบคุมจากพระเจ้าโดยตรง ระบบหยุดทำงานก็แปลว่าทางพระเจ้าต้องเกิดปัญหาบางอย่าง หรือว่าท่านเทพองค์ไหนทำลายระบบส่วนกลางของพระเจ้าได้แล้ว ดังคำกล่าวที่ว่า เหนือคนยังมีคน เหนือฟ้ายังมีฟ้า!

เด็กหนุ่มลอบขึ้นชมสรรเสริญท่านเทพที่ไม่รู้ชื่อคนนั้นอยู่ในใจ โดยหาผู้ไม่ว่าคนที่ทำลายพระเจ้านั้นก็คือตนเองในอนาคตตนเอง และชะตาชีวิตของเขาก็เริ่มเปลี่ยนแปลงนับจากวินาทีนี้เป็นต้นไป

แต่เขายังไม่ทันได้ดีใจ หน้าปัดนาฬิกาก็ส่งเสียงดัง “บี๊บ ๆ” ก่อนเริ่มต้นทำงานใหม่อีกครั้ง ดวงตาที่กำลังเปล่งประกายพลันหม่นแสงลงอย่างรวดเร็ว สบัดข้อมือแรง ๆ ที่หนึ่ง ดีที่การลงโทษก่อนหน้านี้ถูกยกเลิกไปแล้ว ทำให้เขารอดพ้นจากการโดนเคียดแค้นยาวนานหลายชั่วโมง

รถแทรกเตอร์วิ่ง “แท๊ก ๆ ๆ” จนถึงหมู่บ้าน ขับตรงเข้าไปอีกก็เป็นถนนสายเล็กและแคบพอให้เดินผ่านได้แค่คนเดียว ชายหนุ่มเบี่ยงรถจอดข้างทาง ตบแถมเบือนฝุ่นของเด็กหนุ่มพลางเอ่ยยิ้ม ๆ “เออละ รีบกลับบ้านเถอะ”

“อ้อ ฉันทไปละ พี่ก็ขับช้า ๆ หน่อยนะ” เด็กหนุ่มกระโดดลงจากรถ ฉีกปากยิ้มกว้างโชว์แก้มฟันขาวจั๊วะ

ชายหนุ่มพยักหน้าตอบ ก่อนกลับรถแล่นจากไป ล้อรถม้วนฝุ่น

ทรายเหลืองฟุ้งตลบ สายลมพัดปลิวไปกระทบใบหน้ามอมแมมของเด็กหนุ่ม ทำให้เขามองติดต่อกันหลายหน

“อู๋ วันนี่กินทรายจนอิมเลย กลับไปคงไม่ต้องกินข้าวแล้ว”
เด็กหนุ่มถ่มเม็ดทรายออกจากปากแล้วเดินตัวเซม่งตรงกลับบ้าน

พุดถึงบ้านก็เรียกได้ไม่ค่อยเต็มปากนัก เพราะมันก็มีแค่บ้านดินกับเตาเท่านั้น เด็กหนุ่มอาศัยอยู่เพียงลำพัง ชื่อเดิมของเขาคือโจววินเซ็ง ส่วนร่างนี้มีชื่อว่าหวงอี้ เป็นเด็กที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง ตอนอายุหกขวบ โจววินเซ็งถูกระบบส่งเข้ามาในโลกนี้ และใช้ชีวิตอยู่ในร่างของหวงอี้มาสิบปีแล้ว ช่วงเวลาสิบปีเกิดเรื่องขึ้นมากมาย เริ่มจากพ่อแม่เจ้าของร่างเดิมตายเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ จากนั้นปู่กับย่าก็ทนรับความสะเทือนใจไม่ไหว จึงตรอมใจตายตาม เมื่อสองปีก่อน ตากับยายที่รับเจ้าของร่างเดิมมาเลี้ยงก็ทยอยลาจากโลกนี้ตามกันไป โดยทิ้งบ้านดินหลังนี้ไว้ให้หลานชายอยู่อาศัย

เจ้าของร่างเดิมยังมีน้ำชายสองคนกับอาสาอีกคนที่พยายามแก่งแย่งสิทธิ์ในการเป็นผู้ปกครองเด็ก แต่โจววินเซ็งไม่ยินยอม เพราะพวกเขาจะรับเลี้ยงตอนไหนไม่รับ แต่แต่ละคนเพียงจะมากกระสันอยากรับเลี้ยงเขา หลังจากคนที่ชนพ่อแม่เจ้าของร่างเดิมตายส่งเงินชดเชยมาให้เจ็ดหมื่น สรุปรู่ว่าทำลงไปเพื่ออะไรนั้น ไม่ต้องพุดก็น่าจะรู้กันคืออยู่แก่ใจ โจววินเซ็งเองก็ไม่ใช้ซาลาเปาหนุ่มๆ รอให้สุนัขมาคาบไปกิน เขาได้เงินเข้ากระเป๋าแล้วก็เตรียมตัวจะไปจากหมู่บ้านหลิวน้อยแห่งนี้ แต่สุดท้ายกลับถูกระบบขัดขวางจนต้องย้อนกลับมาจนได้

เขาลักประตูไม้สภาพอ่อนแอแน่นใกล้พังเข้าไปด้านใน จากนั้นทรุดตัวนั่งบนเตียงเตาผิงเย็นเฉียบ หลบตาลงครุ่นคิด ระบบไม่ยอมให้เขาไปจากหมู่บ้านหลิวน้อย ดูท่าที่นี้คงต้องมีละครฉากสำคัญให้เขาแสดงเป็นแน่ แต่มันคืออะไรกันล่ะ หรือว่าบุตรแห่งโชคชะตาของโลกนี้อาศัยอยู่ในหมู่บ้านหลิวน้อย และกำลังรอให้เขาไปข่มเหงใส่ร้าย

โจววินเซ็งลูบหน้า แอบรู้สึกว่ามีสิ่งที่เขาคาดเดาไว้ในใจช่างเหลวไหลสิ้นดี เพราะโครงสร้างประชากรของหมู่บ้านหลิวน้อยเรียบง่ายมาก นอกจากคนแก่แล้วก็มีแต่เด็ก ๆ ส่วนคนหนุ่มสาวออกไปทำงานต่างถิ่นกันหมด

ไม่ใช่ว่าเขาขยอตัวเอง แต่เขาก็ดูโดดเด่นที่สุดในบรรดาเด็ก ๆ ของหมู่บ้านนี้แล้ว ส่วนคนอื่น ๆ นั้นไม่เคยเห็นใครออกจากหมู่บ้านหลินฮ้อย หรือก้าวออกสู่โลกกว้าง แล้วแสดงศักยภาพดีเด่นจนสร้างชื่อเสียงโด่งดังในท้ายที่สุดสักคน

ถ้าจะว่ากันตามเหตุผลแล้ว โจวววินเซ็งก็ไม่เคยคิดว่าตนเองด้อยกว่าบุตรแห่งโชคชะตาตรงไหน ถ้าไม่ใช่เพราะระบบตัวร้ายชอบมอบหมายภารกิจโง่งงไร้สมองให้เขาทำ เพื่อช่วยให้ตัวเอกประสบความสำเร็จ เขามีหรือจะยอมอดทนกล้ำกลืนใช้ชีวิตสุดอนาถอยู่แบบนี้ เพราะตอนอยู่ในโลกแห่งความจริง เขามีฝีมือเก่งกาจจนแทบเรียกกลมเรียกฝนได้เลยทีเดียว ดังนั้นแม้จะอยู่ในโลกเสมือนจริงเช่นนี้ เขาก็สามารถหาหนทางประสบความสำเร็จได้อย่างง่ายดายตายเช่นกัน

แต่เขาก็ไม่ควรคิดถึงหวนหาช่วงชีวิตอันแสนรุ่งโรจน์ในอดีตอีกต่อไปแล้ว เพราะพอคิดถึงขึ้นมาทีไรเป็นต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโกรธแค้นทุกที โจวววินเซ็งนวดแก้มตัวเอง ก่อนกระโดดลงจากเตียงเตาผิงไปค้นหาของกินในครัว ในหม้อไม่มีอะไรสักอย่าง แต่ในตู้ที่ใกล้ที่สุดแยกออกมาเป็นชั้น ๆ ยังมีแป้งเหลือครึ่งถุงกับผักกาดขาวอีกหนึ่งหัว

โจวววินเซ็งล้างสองมือให้สะอาด เทแป้งลงในอ่างผสมกับน้ำ พอผสมเสร็จแล้วก็กว้างพิกวัดด้านข้างก่อน จากนั้นหันไปขอยผักกาดขาวตั้ง “ฉับ ๆ ๆ” เสียงมีเท้าขวานวาดดังมาจากด้านนอกประตู เหมือนมีคนกำลังเดินเข้ามาจำนวนมาก

“อ้อจ้อ มีคนจากในเมืองมาหานาย! รีบออกมาเร็ว!” เสียงแหลม ๆ ตะโกนดังขึ้น ตามด้วยประตูห้องครัวถูกผลักเปิดเข้ามา คนกลุ่มหนึ่งบุกเข้ามาลากตัวโจวววินเซ็งที่กำลังหันผักออกไปห้องโถงด้านข้าง

“ใครมาเหรอ ฉันไม่มีญาติอยู่ในเมืองสักหน่อย...” คำพูดที่เหลือติดค้างอยู่ในลำคอ ไม่ว่าอย่างไรก็พูดต่อไม่ออก โจวววินเซ็งต้องยอมรับว่าเขารู้สึกตกใจมากจริง ๆ ที่เห็นชายหนุ่มสวมชุดสุทสี่เทพอดีตตัวยืนอยู่ในบ้านดินที่มีสภาพเก่าชอมช่อและเต็มไปด้วยฝุ่นเช่นนี้

ผู้ชายตรงหน้ายังหนุ่มมาก น่าจะอายุประมาณยี่สิบห้าถึงยี่สิบหกปี

ได้ สูงหนึ่งร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตร เหมือนแค่แขนงทำนิตเดียว หัวก็ชนกับเพดานแล้ว พอได้ยินเสียงของเขา อีกฝ่ายก็หันกลับมามอง ดวงตาทงส์เขียวแคบคู่นั้นอัดแน่นด้วยความกังวลและเอ็นช่า ใบหน้าหล่อเหลาดูแสงสว่างสดใสตรงเข้ามาในครรลองสายตาของโจววินเซ็ง ทำให้เขาเข้าใจได้ทันทีว่าอะไรคือมีออราเจิดจ้า อะไรคือหล่อเหลาปานเทพบุตร

เขายืนตะลึงงันอยู่ตรงนั้น แอบซ่อนสองมือที่เบือนแบ้งไว้ด้านหลัง โดยไม่รู้ตัว เขาชอบผู้ชาย และคนตรงหน้าก็เป็นสโตร์ที่เขาชอบพอดี สูงส่งดูดี บุคลิกโดดเด่นไม่เหมือนใคร ดูอ่อนโยนประหนึ่งแสงจันทร์ อีกทั้งยังมีเสน่ห์ชวนมอง แต่แววตาเฉยชาคู่นั้นกลับดูคล้ายซุกซ่อนความเยอหยิ่งเอ็นช่าดูจกัอนหิมะน้ำแข็งเอาไว้ข้างใน

ตอนนั่งรถแท็กซี่ก่อนหน้านี้ เขาโดนลมเย็นพัดตีหน้าตลอดทาง ทำให้รู้สึกคัดจมูกนิดๆ เวลานี้จึงมีน้ำมูกไหลออกมา โจววินเซ็งลอบชื่นชมความหล่อของชายหนุ่ม พยายามขมวดขึ้นเช็ดตามความเคยชิน แต่พอเห็นแววตาของอีกฝ่ายเปลี่ยนจากเฉยชาเป็นรังเกียจ หัวใจของเขาพลันหดเกร็งแน่น ไม่ว่านั่นคนนี้จะมาเพื่ออะไรก็ตาม แต่คงไม่ใช่เรื่องดีสำหรับเขาแน่ ดูท่าคงจะเป็นตัวละครที่ต้องมาแสดงตามบทบาทแล้ว

ในฐานะที่เขาจับพัตว์ร้าย ย่อมต้องเป็นศัตรูกับตัวละครส่วนใหญ่ในเรื่อง โจววินเซ็งพอจะตระหนักได้ถึงตรรกะข้อนี้อยู่บ้าง จึงรีบเตรียมใจให้พร้อมรับสถานการณ์ และขยับปากส่งรอยยิ้มชื่อๆ ให้อีกฝ่าย

ชายหนุ่มกลับเบนสายตาไปทางอื่น เอ่ยเรียบๆ ว่า “พาเขาไป”

“ครับ คุณชายเซวีย” ชายวัยกลางคนที่ติดตามมาด้วยผงกหัวรับคำสั่ง ก่อนเดินตรงเข้ามาอธิบายด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

โจววินเซ็งเพิ่งรู้ว่าร่างนี้ของตนเองมีน้องสาวฝาแฝดคนหนึ่ง เนื่องจากร่างกายของเธออ่อนแอมากจนแทบเลี้ยงไม่รอด พ่อแม่จึงยกลูกสาวให้สองสามีภรรยาที่มีฐานะทางบ้านดีไปเลี้ยงดูแทน สองสามีภรรยาคู่นั้นก็คือพ่อแม่ของหนุ่มหล่อตรงหน้านี่เอง ตอนนี้น้องสาวของเขาเติบโตแล้ว และล่วงรู้ถึงชาติกำเนิดของตนเองโดยไม่ตั้งใจ จึงร้องให้อ้อนวอนขอให้ช่วยรับตัวพี่ชายฝาแฝดไปอยู่เป็นเพื่อนเธอ สองสามีภรรยาปฏิเสธไม่ลง

จึงขอให้ลูกชายคนโตช่วยตามหาคนให้ ดังนั้นหนุ่มหล่อคนนี้ถึงได้มาปรากฏตัวในบ้านดินที่หึ่งแกหึ่งโถมของโจวอวี่นซึ่ง

โจวอวี่นซึ่งทำหน้าที่ตกตะลึง แต่ในใจครุ่นคิดว่าหนุ่มหล่อที่ลู่ ๆ ก็โผล่มากับน้องสาวที่อีกฝ่ายพูดถึงมีความสัมพันธ์อย่างไรงั้น ดูท่าแล้วคนตรงหน้ามีความเป็นไปได้สูงถึงเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ว่าจะเป็นผู้ดูแลห้องโศกชะตา อีกสามสิบเปอร์เซ็นต์คือตัวสมทบชายที่มีบทบาทสำคัญ ส่วนโอกาสเป็นตัวประกอบทั่วไปนั้นคงเป็นศูนย์ เพราะรูปร่างหน้าตาของผู้ชายคนนั้นสมบูรณ์แบบเกินไป แค่มองก็รู้ไม่มีทางเป็นตัวประกอบแน่

ตอนนั้นเอง ระบบก็ส่งเสียงกังวานดัง“ติ๊ง” ภารกิจมาแล้ว “โฮสต์กรุณาติดตามสองคนนี้ออกจากหมู่บ้านหลิวน้อย”

ในที่สุดก็ได้เวลาเปิดแม่ปี่ใหม่สักที โจวอวี่นซึ่งรู้สึกผ่อนคลายไปทั้งตัว เขาสร้างทำเป็นซักถามนั่นนี้ด้วยความตื่นเต็นยินดี อย่างเช่นน้องสาวสวยดีใหม่ อยู่ที่ไหน ไปไกลมากไหม เป็นต้น

หนุ่มหล่อคนนั้นดูท่าทางหยิ่งยโสมาก เขาแต่เงียบไม่ยอมพูดจา และมีนิสัยรักสะอาด เพราะสวมถุงมือสีขาวสะอาดตลอดเวลา ไม่ยอมแตะต้องข้าวของใด พอเห็นผู้ช่วยยังอดทนตอบคำถามของเด็กหนุ่มอย่างใจเย็นจึงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “ออกเดินทางก่อนเถอะ มีอะไรค่อยคุยกันในระหว่างทาง”

“ได้ครับ คุณชายเซวี่” ผู้ช่วยรีบตอบรับทันทีโดยไม่ถามความเห็นของเด็กหนุ่มเลย พออ้าปากก็บอกให้เขาเก็บเอกสารสำคัญกับสัมภาระทันทีในสายตาของพวกเขาคงมองว่าหมู่บ้านหลิวน้อยแร้นแค้นมาก แต่มีโอกาสดูแลออกจากรั้วไปใช้ชีวิตในเมืองใหญ่ ไม่ว่าใครก็ตามทนแรงยั่วชวนของมันไม่ไหวสินะ

แต่โจวอวี่นซึ่งก็ต้านทานไม่ไหวจริงๆ นั้นแหละ เขาเคยชินกับชีวิตสุขสบายร่ำรวย แค่มึนหนึ่ใช้ชีวิตอยู่ในหมู่บ้านหลิวน้อยมานานสิบปีก็ถึงขีดจำกัดแล้ว นอกจากนี้พ่อแม่เจ้าของร่างเดิมก็ตายอย่างไม่เป็นธรรมชาติคนกระทำผิดยัดเงินให้ปู่กับย่าเจ้าของร่างเดิมเพื่อเซ็นหนังสือยอมความเป็นการส่วนตัว แต่เขาไม่ยินยอมเด็ดขาด พ่อแม่เจ้าของร่างเดิมทำงาน

เห็นอยากอยู่ข้างนอกมาตั้งหลายปี เงินที่หาได้แทบไม่ได้เก็บไว้ใช้เองเลย ส่วนใหญ่จะส่งกลับมาให้โจววินเซ็งไว้ใช้เรียนหนังสือ ดังนั้นเขาจะทำตัวไม่รู้จักรับรู้คุณคนไม่ได้

หนุ่มหล่อมาจากเมืองหลวง พ่อแม่เจ้าของร่างเดิมโดนรถชนตาย ตอนทำงานอยู่ในเมืองหลวง คราวนี้ได้โอกาสไปสืบหาความจริงพอดี พอตกลงใจแน่วแน่แล้ว โจววินเซ็งก็ไม่โอ้อ้อให้เสียเวลา รีบเก็บเสื้อผ้ากับเอกสารสำคัญไม่ก็ขึ้น แล้วตามทั้งสองคนไป

ตอนเดินออกไปถึงหน้าหมู่บ้าน รถเอสยูวีสีดำคันหนึ่งจอดอยู่ข้างทาง เด็กและคนแก่กลุ่มหนึ่งกำลังรุมล้อมดูด้วยความแปลกใจ ปากก็ส่งเสียงจู่ๆ ขึ้นชม ถึงจะไม่ค่อยได้พบเห็นโลกภายนอกสักเท่าไร แต่พวกเขามองจากขนาดตัวรถอันใหญ่โตกับสีเมทัลลิกเป็นประกายเงาวับก็พอดูออกว่าราคาของมันต้องไม่ธรรมดาแน่

ว้าว รถแลนด์โรเวอร์ เรนจ์โรเวอร์ เอสวีเอโต้ไปโอกรافی ราคาเริ่มต้นสามล้านกว่า ในฐานะที่บ้านของหนุ่มหล่อคนนี้ต้องดีมากกว่าเดียว โจววินเซ็งไม่ใช่เด็กบ้านนอกที่ไม่เคยพบเห็นโลกภายนอกมาก่อน แค่มองก็รู้ยี่ห้อรถแล้ว และเริ่มทำความเข้าใจเกี่ยวกับครอบครัวที่กำลังเดินทางไปหาได้อย่างคร่าว ๆ แล้ว ถ้าไม่ใช่ตระกูลเศรษฐีก็ต้องมีฐานะร่ำรวยไม่น้อย มีนาชายหนุ่มตรงหน้าถึงได้ดูพิถีพิถันมากขนาดนี้

เขาสร้างทำเหมือนเด็กคนอื่น ๆ รีบปรีเข้าไปเดินวนสำรวจดูรอบรถด้วยความตื่นตาตื่นใจ จนทำให้คุณผู้ช่วยหัวเราะขัน แม้หนุ่มหล่อจะทำตัวเย็นชา นิสัยหยิ่งยโส แต่ความสุ่มเยือกเย็นที่ควรจะมีไม่ได้ขาดหายไปไหน รอเขาเดินวนดูจนพอใจแล้วค่อยเปิดประตู เอ่ยเรียบ ๆ “ไปเถอะ”

“อืม” โจววินเซ็งขานรับ ก่อนขยับตัวป็นขึ้นรถอย่างยากลำบาก เนื่องจากขาดแคลนสารอาหาร ทำให้ร่างนี้เจริญเติบโตช้ากว่าที่ควรเป็น ทั้งที่อายุสิบหกแล้ว แต่เพิ่งจะสูงแค่หนึ่งร้อยหกสิบกว่าเซนติเมตรเท่านั้น รูปร่างยังผอมบาง ราวกับแคโด้ลมพัดใส่ก็เซล้ม แถมยังแก้มแดง รวมๆ แล้วไม่ค่อยน่าดูสักเท่าไร

คุณผู้ช่วยเห็นเขาพยายามปีนฮีบ ๆ อยู่นาน กว่าจะม้วนตัวขึ้นไปนอน

แผ่นบนเบาหลังอย่างเหนียวอ่อน จากนั้นลูปตรงนี้ คล่าตรงโน้น สีหน้าท่าทางตื่นเต้นมากก็อดหัวเราะขำไม่ได้ ดวงตาฉายแววดูแคลนออกมาโดยไม่รู้ตัว

ส่วนหนุ่มหล่อคนนั้นยังคงไว้ปฏิกิริยาตอบสนองเช่นเดิม แต่สั่งให้ผู้ช่วยรีบขับรถออกไป หมู่บ้านหลิวน้อยค่อยๆ ถอยห่างออกไป โจววินเซิ่งเกาะหน้าต่างรถ มองน้ำกับอาที่ขับรถไล่ตามมาอยู่ไกลๆ พลางร้องตะโกนว่า “อีจ้อ สมุดบัญชีละ นายไปใช้ชีวิตเสพสุขในเมืองก็ไม่จำเป็นต้องใช้เงินแล้ว ทั้งสมุดบัญชีไว้ลึ! น้องชายน้องสาวของนายยังต้องเรียนหนังสือกันนะ!”

เรียนหนังสือกับผีนะสิ ได้ข่าวว่าหลังพ้นช่วงปีใหม่นี้จะส่งพวกเขาไปทำงานแถวชายฝั่งทะเล ขนาดหัวหน้าคนงานยังติดต่อไว้หมดแล้ว คิดว่าฉันไม่รู้หรือไง โจววินเซิ่งรู้ดีแกล้งใจ แต่ไม่ได้เปิดโปงเท่านั้น เขาโบกมือให้หน้ากับอาแล้วแสวงจิกยิ้มกว้างอย่างใส่ชื่อบริสุทธ์

หลายชั่วโมงต่อมาารถแล่นเข้าตัวเมือง จากนั้นก็นั่งเครื่องบินต่อหลังจากเดินทางไกลเป็นเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืน ในที่สุดก็ถึงเมืองหลวงสักที่ตลอดการเดินทางหนุ่มหล่อคนนั้นไม่ได้พูดอะไรเลยสักคำ โจววินเซิ่งอยากคุยกับเขามาก เพื่อว่าจะล้วงถามเบื่องลิกเบื่องหลังมาได้บ้าง แต่คุณผู้ช่วยกลับชวนคุยเบี่ยงประเด็นตลอด เห็นได้ชัดว่าไม่อยากจะเด็กหนุ่มรบกวนหนุ่มหล่อคนนั้น

ดูท่าแล้วฉันคงไม่ค่อยเป็นที่ต้อนรับแหมงๆ งั้นทำไม่ต้องเดินทางไปตั้งไกลเพื่อรับตัวฉันกลับมาละ โจววินเซิ่งลอบคิดอยู่ในใจ เริ่มตระหนักได้ว่าในตัวเขาคงมีอะไรที่พวกเขาต้องการเป็นแน่ พี่น้องที่โดนจับแยกกันตั้งแต่เด็ก แกล้มไม่ได้เจอกันมาสิบกว่าปี พี่น้องแบบนี้ ต่อให้เป็นฝาแฝดก็ไม่แน่ว่าจะมีความรู้สึกผูกพันกันแล้ว พอได้ยินว่าเขายังมีชีวิตอยู่ก็ร้องไห้อ่อนวอนขอให้รับตัวมาอยู่ด้วย แต่กลับไม่ถามถึงพ่อแม่ที่ตายไปแล้วสักคำ สถานการณ์แบบนี้ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็รู้สึกแปลกซอบกล

พอคิดมาถึงตรงนี้ โจววินเซิ่งก็เพิ่มความระแวงครอบครวันี้มากยิ่งขึ้นถึงขีดสุด แต่วินาทีต่อมาก็ต้องถอนหายใจอย่างปลงๆ เพราะระแวงไป

แล้วทำอะไรได้ ในเมื่อมีระบบตัวร้ายคอยควบคุมอยู่แบบนี้ ไม่ว่าจะหนทาง
ข้างหน้าจะเป็นภูเขาตบหรือทะเลเพลิง เขาก็ต้องบุกฝ่าลุยเข้าไปอยู่ดี แถม
ยังต่อต้านขัดขืนไม่ได้ด้วย

พอเห็นแสงไฟนอนนอกหน้าต่างรถห่างไปไกล โจวอวินเซ็งก็ลอบ
ถอนหายใจอีกครั้ง รถยนต์ขับฝ่าผ่านตัวเมืองอันพลุกพล่านเข้าสู่เขตป่าเขา
จากนั้นวิ่งขึ้นไปตามถนนคดเคี้ยวลัดเลาะภูเขา จนถึงสนามกอล์ฟแห่งหนึ่ง
บ้านของหนุ่มหล่อตั้งอยู่ในเขตบ้านพักอากาศของสนามกอล์ฟแห่งนี้เอง
ทิวทัศน์แบบนี้ ที่ดินแถบนี้ ต่อให้มีเงินก็ซื้อไม่ได้

โจวอวินเซ็งจำต้องประเมินฐานะครอบครัวของชายหนุ่มคนใหม่
ไม่ใช่ตระกูลใหญ่ก็ต้องเป็นมหาเศรษฐีแล้ว น้องสาวฝาแฝดเป็นบุตรแห่ง
โชคชะตาของโลกนี้จริง ๆ ด้วย ทั้งที่เกิดมาในหมู่บ้านเล็กๆ ในถิ่นทุรกันดาร
แต่ยังถูกรอครอบครัวเศรษฐีรับไปเลี้ยงดู โชคดีมหาศาลจนดูเหลือเชื่อ แต่
เพื่อลดทอนความยุ่งยากแล้ว ผู้คนมากมายมักชอบรับเลี้ยงเด็กที่อาศัย
อยู่ในสถานที่ห่างไกล หรือไม่ก็ไปรับเด็กจากต่างประเทศมาเลี้ยง เรื่องนี้
จึงเข้าใจได้ไม่ยาก

รถยนต์แล่นอ้อมสวนดอกไม้กับสระน้ำพุเข้าไปจอดเทียบด้านหน้า
ประตูใหญ่ ตอนโจวอวินเซ็งกระโดดลงจากรถ ระบบประกาศแจ้งภารกิจ
ที่สองทันที...ทำตัวให้เข้ากับครอบครัวใหม่ หรือพูดอีกอย่างก็คือ พยายาม
สร้างความสัมพันธ์อันดีกับคนในบ้านนี้ จนได้รับการยอมรับจากพวกเขา
โจวอวินเซ็งแสดงสีหน้าลึกลับระคนหวาดหวั่นออกมาทันที ค่อย ๆ ขยับตัว
เข้าหาหนุ่มหล่อที่ละนิด ก่อนจับมือที่สวมถุงมือสีขาวสะอาดของอีกฝ่าย
เบา ๆ

ดูเหมือนหนุ่มหล่อจะคาดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มจะกล้าทำเช่นนั้นจึงสับ
มือทิ้งทันที พร้อมเอ่ยเน้นย้ำด้วยน้ำเสียงเย็นชาแกมรังเกียจ “ห้ามแตะต้อง
ตัวฉัน นี่คือกฎข้อแรกที่นายต้องปฏิบัติตาม”

ที่แท้ก็มีกฎที่ต้องปฏิบัติตามด้วยหรือ งั้นพวคนายมองฉันเป็นตัว
อะไร หมาแมวตัวหนึ่ง? คนรับใช้? หรือว่าเครื่องมือเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย
ที่ต้องการ? โจวอวินเซ็งยิ่งตระหนักได้ถึงอนาคตของตัวเอง เขาถอยหลัง

ไปสองก้าว ก้มหน้าลง ใช้ผมนำมาที่ค่อนข้างยาวบดบังสีหน้าซึ่งซึ้งและ
เย็นชาดูน่าแข็งของตนเอง

ทั้งสองคนเดินตามกันเข้าไปในห้องรับแขก ส่วนผู้ช่วยหิ้วกระเป๋าเดินทาง
ตามมาด้านหลัง

“คุณชาย ยินดีต้อนรับกลับบ้านครับ น้ำอุ่นเตรียมไว้แล้ว อาบน้ำ
เสร็จก็พร้อมตั้งสำรับเลยครับ” ชายสูงวัยที่มีจอนผมสองข้างเป็นสีดอกเลา
ยืนตัวตรงรอต้อนรับตรงหน้าประตู น้ำเสียงสุภาพอ่อนน้อม ตอนยึด
หลังตรงก็มองมาทางโจววินเซิง แต่สายตากลับหยุดนิ่งตรงแผ่นอก
แบนเรียบของเขาอยู่นานมาก

“คนนี่คือพี่น้องฝาแฝดของคุณหนูหรือครับ”

“ใช่ พาเขาไปเก็บของที่ห้อง สกปรกมาก” หนุ่มหล่อขมวดคิ้วสั่ง

“ครับผม คุณหลวง กรุณาตามผมมา” ชายสูงวัยผายมือเชิญ

โจววินเซิงผงกหัวตอบรับอย่างสงวนท่าที เดินตามมองไปทาง
ห้องรับแขกแวบหนึ่ง แต่ไม่เห็นเงาของน้องสาวฝาแฝดที่ว่าเลย ชาวเขา
จะมาถึงในวันนี้ ผู้ช่วยโอร.แจ้งคนทางบ้านไว้ตั้งแต่ก้าวลงจากเครื่องบิน
แล้ว ถ้าคนพวกนี้เห็นความสำคัญของเขาจริง คงมานั่งรอต้อนรับในห้อง
รับแขก หรือไม่ก็ยืนรอหน้าประตูแล้ว

แต่นอกจากหนุ่มหล่อคนนี้แล้ว เจ้าของบ้านนี้ไม่มีใครโผล่หน้ามา
สักคน ชายสูงวัยที่ดูเหมือนจะเป็นพ่อบ้านคนนี้ยังมองเขาด้วยสายตา
แปลกประหลาด เหมือนไม่ได้กำลังมองดูคนเป็นๆ แต่คล้ายมองซากศพ
คนตายมากกว่า ตอนสายตาของอีกฝ่ายหยุดนิ่งตรงอกเขา ความรู้สึก
เย็นเยียบเสียดกระดูกพลันแล่นขึ้นมาทำให้เขาขนลุกชันทันที

คนพวกนี้คิดจะทำอะไรกันแน่ โจววินเซิงไม่ชอบสถานการณ์ที่
เหมือนกระโดดลงหลุมพรางไปแล้ว ทว่าไม่มีเรื่องแรงจะเป็นปายกลับขึ้นไป
จริง ๆ แต่เพราะมีระบบตัวร้ายคอยควบคุมอยู่เช่นนี้ เขาจึงทำได้เพียง
ยอมคล้อยตามอย่างไรหนทางขัดขึ้น ปล่อยให้ตัวเองโดนแกล้งเนื้อเถื่อนหนึ่ง
อยู่ฝ่ายเดียว ชะตาชีวิตแบบนี้ เมื่อไหร่จะสิ้นสุดสักที พอคิดมาถึงตรงนี้

ความรู้สึกโกรธแค้นและไม่ยินยอมก็เดือดพล่านอยู่ในอกอย่างรุนแรง แต่เขาก็ต้องแสดงสีหน้าขลาดกลัวระคนเจียมตัวจนเหมือนหวั่นเกรงไปเสียทุกอย่างดังเดิม

พ่อบ้านพาเขาขึ้นไปห้องพักแขกชั้นสองแล้วเอ่ยว่า “ต่อไปคุณก็พักอยู่ในห้องนี้ละ ถ้าต้องการอะไรก็บอกมาได้เลย ผมชื่อลุงฟู เป็นพ่อบ้านของบ้านสกุลเซวีย์”

“สกุลเซวีย์” โจววินเซิงย้อนถามเสียงเบา “น้องสาวของฉันเซ่เซวีย์หรือ เธอชื่ออะไร แล้วตอนนี้อยู่ที่ไหน”

ดูเหมือนพ่อบ้านจะไม่ชอบใจพฤติกรรมพูดมากของเขาจึงตอบกลับมอย่างเย็นชา “รอคุณจัดการตัวเองให้สะอาดก่อนก็ได้เจอคุณหนูเอง อุปกรณ์ในห้องน้ำใช้เป็นหรือเปล่า คงไม่ต้องให้ผมสอนใช้ใหม่”

โจววินเซิงรู้ว่าคนพวกนี้คงตรวจสอบประวัติเขาหมดแล้ว จึงทำหน้าแดงแล้วส่ายหน้าตอบ หมูบ้านหลิวน้อยไม่มีกระตังน้ำประปา แค่อานน้ำร้อนเดือนละสามครั้งยังเรียกว่าฟุ่มเฟือย แล้วเขาจะเคยเห็นอุปกรณ์เครื่องใช้สมัยใหม่ในห้องน้ำได้อย่างไร

ดวงตาของลุงฟูฉายแววดูแคลน เดินตรงเข้าห้องน้ำไปแสดงวิธีใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ในห้องน้ำให้เขาดูรอบหนึ่ง จากนั้นหยิบชุดล้างออกมาจากตู้เสื้อผ้าพร้อมเอ่ยว่า “คุณผู้หญิงเตรียมเสื้อผ้าให้คุณครบหมดทั้งสี่ฤดูแล้ว ข้าวของที่คุณนำติดตัวมาด้วยคงไม่ได้ใช้ เดี่ยวผมจะให้คนเอาไปทิ้ง”

บอกจะทิ้งก็ทิ้งได้เลยระอ นายเข้าใจเรื่องการเคารพสิทธิ์ผู้อื่นบ้างไหม นายคิดว่าฉันเป็นใครหา โจววินเซิงหัวร้อนแต่อดตาอยู่ข้างใน แต่ภายนอกกลับต้องแสดงสีหน้าเจียมเจียม และพยักหน้ารับเหมือนกำลังเหนียมอาย

ลุงฟูพึงพอใจกับท่าที่ยอมคล้อยตามแต่โดยดีของเขามาก จึงปิดประตูแล้วเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเดินจากไปไกลแล้ว โจววินเซิงค่อยปิดมมหน้าม้าที่ค่อนข้างยาว เลิกคิ้วข้างหนึ่งพร้อมคลี่รอยยิ้มเหยียดหยัน แผ่นหลังที่ห้องอพลันยัดเหยียดตรง สีหน้าต่ำต้อยเลือนหายไป ท่าทางอ่อนแอ

หวาดกลัวแปรเปลี่ยนเป็นเยอหยิ่งเกียจคร้าน เขาเดินวนไปวนมาอยู่ในห้อง
รื้อตรงนี้ คั่นตรงโน้น ก่อนโคลงศิระษะ “ตกแต่งเสียเหมือนห้องพักใน
โรงแรม ดูท่าเจ้าของบ้านคงไม่ได้คิดจะเสียเวลากับตัวฉันมากขนาดนั้น
และไม่คิดจะให้ฉันอยู่นาน ๆ ด้วย เด็กยากจนอย่างฉันจะมีประโยชน์อะไร
ต่อพวกเขา หรือเพราะเงินค่าชดเชยก้อนนั้น”

พอเอ่ยมาถึงตรงนี้ โจววินซึ่งก็ต้องหัวเราะพรีตออกมา ครอบครว
ที่ซื้อบ้านพักตากอากาศหรูหราราคาหลายร้อยล้านแบบนี้ได้ มีหรือจะสนใจ
เงินค่าชดเชยแค่เจ็ดหมื่นนั้น ไร้สาระซัด ๆ มันต้องมีเหตุผลอะไรสักซึ่ง
กว่านั้นแน่ เขาคุ่นคิดพลางรื้อคั่นตู้โต๊ะลิ้นชักกรอบหนึ่ง แต่สุดท้ายก็ไม่เจอ
สิ่งที่เขาต้องการมากที่สุดอยู่ดี... คอมพิวเตอร์แล็ปท็อป

ในโลกแห่งความจริง อาชีพของเขาคือแฮ็กเกอร์ เขาเป็นสุดยอด
แฮ็กเกอร์มือดี ขอเพียงมอบคอมพิวเตอร์กับตัวรับสัญญาณอินเทอร์เน็ต
ให้เขาสักเครื่อง เขาก็สามารถเหาะเหินขึ้นฟ้ามุดดำลงดิน หรือเรียกกลม
เรียกฝนได้ดั่งใจต้องการ แม้เทคโนโลยีของโลกนี้ยังเจริญก้าวหน้าสู่ยุค
อวกาศของเขาไม่ได้ แต่คอมพิวเตอร์ก็ถูกคิดค้นพัฒนากันมานานแล้ว
ถ้าตั้งใจรับเลี้ยงเด็กคนหนึ่งจริง ตอนเตรียมห้องให้เขามีหรือจะไม่คิดถึง
อุปกรณ์พื้นฐานที่สุดแบบนี้

ดังนั้นโจววินซึ่งมองแค่แวบเดียวก็ดูออกแล้วว่าจุดประสงค์ที่บ้านนี้
รับเขามาอยู่ด้วยต้องไม่ใช่เรื่องดีต่อตัวเขาแน่ แต่คงมีเจตนาอื่นแอบแฝง
นี้ถ้ามีคอมพิวเตอร์สักเครื่อง เขาก็สามารถเข้าอินเทอร์เน็ตไปสืบค้นเบื่องลึกลับ
เบื่องหลังทั้งหมดของคนบ้านนี้ได้ โดยอาศัยแค่ที่อยู่ในตอนนี้กับแค่“เซเวีย”
แค่คำเดียว

“ช่างเถอะ สืบได้ก็ไม่มีประโยชน์ เพราะถึงยังไงก็ต้องพาตัวเองไป
ตายอยู่ดี ความสนุกสนานเพียงอย่างเดียวของการใช้ชีวิตอยู่ในบ้านหลังนี้
คงเป็นอยากรู้อย่างไรเรื่องราวโมโหบุตรแห่งไซดชะตาตอนไหนก็ได้” โจววินซึ่ง
หัวเราะเยาะหยันตัวเอง ก่อนจะล้มเลิกความคิดเรื่องสืบค้น แล้วเดินตรง
เข้าห้องน้ำไปแช่น้ำแทน

หลังจากทนใช้ชีวิตอยู่ในบ้านดินมานานสิบปี และกินแบ่งข้าวโพด

แห้งหยาบกับนอนบนเตียงเตาผิงแข็งโป๊กมาจนเกินพอ สุดท้ายได้มาใช้ชีวิตอยู่ในบ้านพักตากอากาศสวยงามหรูหราแบบนี้สักระยะก็นับว่าคุ้มแล้ว เขาเป็นคนที่มีความตั้งใจแน่วแน่มุ่งมั่นมาก ต่อให้ต้องตกอยู่ในสภาพจำยอมให้คนอื่นแกล้งเนื้อเถื่อนหนังตัวเองตามใจชอบ แต่ก็ไม่เคยคิดจะยอมแพ้ง่ายๆ เขายังคงพยายามหาทางดิ้นรนให้หลุดพ้นจากการควบคุมของระบบมาโดยตลอด ถ้าคราวนี้ทำไม่ได้ก็ไว้คราวหน้า คราวหน้าทำไม่ได้ก็รอคราวต่อไป คราวต่อไปยังทำไม่ได้ก็รอคราวต่อไป เพราะเขาเชื่อมั่นว่าสักวันตัวเองต้องเหยียบพระเจ้าไว้ใต้ฝ่าเท้าได้แน่

คิดว่าพระเจ้าก็น่าจะรู้ดีเช่นกัน เพราะชื่อรหัสลับของเขาในโลกเสมือนจริงคือ Decide...ผู้สังหารพระเจ้า หรือคนที่จะฆ่าพระเจ้าให้ตาย แต่สุดท้ายแล้วใครจะเป็นผู้ชนะที่แท้จริงในเกมนี้ก็ยังไม่รู้แน่ชัด เขาเอาผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำบิดหน้าแล้วหัวเราะต่ำๆ ในลำคอ

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป พ่อบ้านมาเคาะประตู สีหน้าดูไม่ค่อยพอใจนัก คงเพราะคิดว่าแขกอย่างเขากลับใช้เวลาอาบน้ำนานยิ่งกว่าคุณชายที่เป็นโรครักสะอาดอย่างรุนแรงเสียอีก ปล່อยให้คุณผู้หญิง คุณชาย และคุณหนู ต้องเสียเวลานั่งรอกันในห้องรับแขก ช่างไม่รู้จักเจียมตัวเอาเสียเลย

“ลุงผู้ เลือผ้าเนื้อเหมือนชุดผู้หญิงเลย” โจววินเซิงเปิดประตูห้องทำท่าจับๆ ดึงๆ ชุดลำลองสีขาวที่กำลังสวมใส่อยู่บนตัว อย่าคิดว่าเขามาจากหมู่บ้านชนบทห่างไกลความเจริญแล้วจะหลอกกันได้ง่ายๆ นะ กางเกงรัดรูปกับเสื้อจัมพ์แอว แถมยังมีลวดลายดอกไม้เล็ก ๆ ตรงชายแขนเสื้อแบบนี้ มีแต่ผู้หญิงเท่านั้นที่ใส่กัน

ลุงผู้หน้าไม่เปลี่ยนสี คงเพราะคิดได้ว่าเขาคงไม่กล้าออกจากห้อง เพราะเสื้อผ้าดูคล้ายชุดผู้หญิงเกินไป ความไม่พอใจค่อยลดน้อยลง ก่อนอธิบายด้วยสีหน้าจริงจัง “นี่เป็นชุดที่ใส่ได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย คุณกับคุณหนูเป็นพี่น้องฝาแฝดกัน คุณผู้หญิงบอกว่าให้ใส่ชุดเหมือนกันจะได้ดูใกล้เคียงสนิทสนมกันหน่อย สมัยนี้กำลังฮิตเทรนด์ยูนิเซ็กซ์ ทุกคนก็ใส่กันทั้งนั้น ไม่ต้องคิดมากหรอก”

“งั้นเหอ” โจววินเซิงทำท่ากึ่งเชื่อกึ่งสงสัย แต่ก็ดึงชายเสื้อลงให้

เรียบร้อยแล้วเดินตามลุงผู้ไปชั้นล่าง

หนุ่มหล่อคนนั้นนั่งรออยู่ในห้องรับแขกนานแล้ว ไม่ว่าจะเขายืน นั่ง หรือว่าเดิน แผ่นหลังมักยึดตรงเสมอ สองมือวางซ้อนกันบนหัวเข่าอย่างเป็นธรรมชาติ กิริยาท่าทางและรูปลักษณ์ภายนอกดูดีสมบูรณ์แบบไปหมดราวกับเป็นรูปสลักก็ไม่ปาน พอได้ยินเสียงฝีเท้า เขาก็เงยหน้าขึ้นมองดวงตาสีดำลึกล้ำคู่นั้นสงบนิ่งไร้คลื่นลม ไม่สุขไม่เศร้า

เด็กสาววัยแรกแย้มคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างกายเขา สองมือกอดแขนเขาแน่น นำแปลกใจมากที่เขาดูเหมือนลืมไปแล้วว่าตัวเองเป็นโรครักสะอาด ดุยอมตามใจเด็กสาว และเอ็นดูเธอมากเป็นพิเศษ

เด็กสาวคนนั้นคงเป็นน้องสาวฝาแฝดของนินลีนะ โจววินซึ่งคาดเดาอย่างนึกสนุก สายตามองวนเวียนอยู่ที่ใบหน้าสวยๆ ของอีกฝ่าย ทั้งที่เป็นฝาแฝดเทียม¹ ทว่าหน้าตาของทั้งสองคนกลับคล้ายคลึงกันถึงแปดเก้าส่วน มีแค่ส่วนคิ้วกับดวงตาเท่านั้นที่ไม่เหมือนกัน เพราะคิ้วของเด็กสาวเรียวยาว และโค้งได้รูปสวย ประกอบกับดวงตาสีแดง² ดูอ่อนช้อยเก็บซ่อนความรู้สึก แต่คิ้วของเด็กหนุ่มกลับเป็นคิ้วทรงดาบที่ชี้ไปทางจอนผม ดวงตาดอกห่อเป็นประกายชวนดึงดูดใจ ต่อให้เก็บงำอย่างไรก็ไม่สามารรถซ่อนเร้นประกายของมันได้เลย

ทว่าแก้มแดง ๆ สองลูกกับผิวเหลืองหยาบกร้านก็ทำให้รูปลักษณ์ที่เดิมที่ควรสวยสมบูรณ์แบบดูด้อยลงไปไม่น้อย กอปรกับท่าทางขลาดกลัวของเขา ทำให้ยิ่งดูแปลกแยกไม่เข้าพวก

เด็กสาวตะลึงมองเขาอยู่ครู่หนึ่ง แม้จะพยายามเก็บซ่อนความรู้สึกไว้อย่างสุดความสามารถ แต่สีหน้าตื่นเต้นยิบตื้นในตอนแรกก็จืดจางไปไม่น้อย แววตาก็กลับแฝงด้วยความกลัวและเกลียดชัง ตอนได้ยินว่าพี่น้องฝาแฝดมาที่บ้าน ตอนแรกเธอยังรู้สึกเฟ้อรอมมาก แต่พอเห็นหน้าอีกฝ่าย

¹ Dizygotic Twins หรือ Fraternal Twins เป็นแฝดที่เกิดจากไข่คนละใบ อสุจิคคนละตัวกัน ทำให้มียีนที่แตกต่างกัน

² ลักษณะดวงตาสีที่หัวตาโค้งลง ดวงตาเรียวยาวไปทั่วตัวชี้ขึ้นตรงทางตา

ในแวบแรก ไม่รู้ทำไมจู่ๆ ถึงได้รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา จากนั้นความรู้สึกเกลียดชังก็ถาโถมเข้ามาในใจ จนเกือบแสดงกิริยาเสียมารยาทออกไป

เชกอดที่ชายแน่นขึ้น เหมือนคนจมน้ำคว่ำขอนไม้ที่ลอยน้ำมา ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัวโดยไม่มีสาเหตุ มันบอกเธอว่าคนคนนี้จะมาแย่งชิงทุกอย่างไปจากเธอ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว คนรัก เพื่อน หรือว่าชีวิต

ไล่เขาไป! ไล่เขาไปสิ! เธอกรีดร้องตะโกนอยู่ในใจ แต่รู้ดีว่าความรู้สึกแบบนี้มันพิลึกมาก แต่สุดท้ายยังคงสะกดขมความรู้สึกเอาไว้ได้ เธอคิดว่าตัวเองปกปิดได้ดีมากแล้ว แต่หนุ่มหล่อคนนั้นกลับสังเกตเห็นอาการกระสับกระส่ายของเธอดังแต่ต้น จึงยื่นมือมาโอบไหล่พอมบางของเธอแล้วตบปลอบเบาๆ

ใจวู่วามซึ่งมองแค่แวบเดียวก็ดูออกว่าเธอหวาดระแวงและเกลียดชังเขา ในใจลอบคิดวิเคราะห์อย่างเงิบๆ

บรรยากาศภายในห้องรับแขกกร่อยลงไปทันตาเห็น ตอนนั้นเองหญิงวัยกลางคนสวมชุดจีนคนหนึ่งก็ค่อยๆ เดินลงมาตามบันไดวน ก่อนเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “นี่คือพี่น้องฝาแฝดของจิ้งอีหรือ หน้าตาคล้ายกันมากทีเดียว”

“สวัสดิ์ ฉันชื่อหวงอี” ใจวู่วามซึ่งเอ่ยหักทายเป็นเหนียมอาย

“น้องสิ” ผู้หญิงคนนั้นเดินเข้ามาในห้องรับแขก ก้มลงจูบแก้มของเด็กสาว ตามด้วยชายหนุ่ม แต่อีกฝ่ายกลับเบี่ยงหลบ เธอจึงยกไหล่ด้วยความเสียดาย จากนั้นก็สั่งให้พ่อบ้านยกอาหารเข้ามา

“ฉันชื่อเซวี่ยหลี่ตันหนี่ เจ้าบ้านฝ่ายหญิงของบ้านนี้ เธอจะเรียกว่าอาหญิงเซวี่ยก็ได้ นี่คือเซวี่ยจิ้งอี ดูจากหน้าตาก็น่าจะรู้ว่าเป็นพี่น้องของเธอจริงสิ เธอสองคนใครเกิดก่อนกันหรือ” หญิงวัยกลางคนรินน้ำชาให้เด็กหนุ่มก่อน การกระทำเหมือนกระตือรือร้นต้อนรับดี แต่กลับซุกซ่อนความไม่แยแสเอาไว้ ทว่าด้วยมารยาทอันดีที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมา ไม่ว่าเธอจะพบเจอกับคนแบบไหน หรือสักๆ ในใจจะรู้สึกดูแคลนอีกฝ่ายสักแค่ไหน แต่เธอก็มิได้แสดงอาการเสียมารยาทออกไป

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ฉันอยากมีน้องสาวมากเลย ฉันจะคอยดูแลเธอเป็นอย่างดี” โจวววินซึ่งพยายามกลั่นหายใจจนหน้าแดง เพื่อแสดงบทบาทหนุ่มน้อยผู้โดดเด่นเดี่ยวที่ปรารถนาอยากจะมีครอบครัวอย่างสมจริงสมจัง

“ก็ได้ ฉันเธอเป็นพี่ชายนะ ส่วนจิ้งอี้เป็นน้องสาว” หญิงวัยกลางคนปิดปากหัวเราะ จากนั้นหันไปชี้หนุ่มหล่อคนนั้นแล้วแนะนำต่อ “ส่วนนี่เซวียจื่อเซวียน ลูกชายของตัวเอง เธอจะเรียกเขาว่าพี่ชายก็ได้ เราได้ยินมาว่าเธอไม่มีคนในครอบครัวเหลือแล้ว เลยคิดจะรับเลี้ยงเธอ มาอยู่ที่นี่เป็นเพื่อนจิ้งอี้ดีไหม จิ้งอี้คิดถึงเธอมาตลอดเลยนะ”

โจวววินซึ่งก้มหน้าลง ไม่ได้พูดอะไรเป็นนาน หมู่บ้านหลิวน้อยขาดแคลนน้ำ ทำให้เขาไม่สามารถสระผมบ่อยๆ อีกทั้งไม่มีช่างตัดผมช่วยจัดแต่งทรงผมให้ ถ้าใครรู้สึกว่าเขาเริ่มยาวเกะเกะ มักใช้กรรไกรตัดตัวเอง ดังนั้นทรงผมของเขาจึงยุ่งกระเซิงและค่อนข้างยาว เวลานี้จึงหล่นลงมาบดบังใบหน้าของเขาเสียมิดชิดจนมองไม่เห็นสีหน้า

หญิงวัยกลางคนคิดจะขยับเข้าไปนั่งข้างเขา และยอมมลดตัวลงพูดเก๋ลิ้นกล่อมเสียหน่อย แต่จู่ๆ เขาก็เงยหน้าขึ้นมา เผยให้เห็นดวงตาแดงก่ำที่เอ่อคลอด้วยหยาดน้ำตา

“ขอบคุณ อาหญิงเซวีย ฉะ...ฉันไม่มีคนในครอบครัวแล้ว ฉันคิดว่าจากนี้ไป ฉันคงเหลือแค่ตัวคนเดียวแล้วเสียอีก แต่ตอนนี้จู่ๆ ก็มีน้องสาวมีบ้าน ฉันรู้สึกดีใจมาก ขอบคุณพวกคุณมากนะ พวกคุณช่างเป็นคนดีกันจริง ๆ...” น้ำเสียงของเขาเจือสละอื่นจนพูดต่อไม่ออก จึงก้มหน้าลงอีกครั้งเพื่อเก็บซ่อนอาการเสียกิริยาของตนเอง

เซวียหลี่ตันเห็นคาคตาปฏิบัติกริยาตบสนองของเด็กหนุ่มไว้ตั้งแต่แรกแล้ว แต่ครั้นจะเสียเวลาปลอบโยน จึงส่งสายตาให้พ่อบ้านเป็นนัยๆ พ่อบ้านรีบก้าวเข้ามาค้อมกายลงพาดเด็กหนุ่มกลับขึ้นไปล้างหน้าล้างตาที่ห้องพัก

ตั้งแต่ต้นจนจบ เซวียจิ้งอี้กับเซวียจื่อเซวียนไม่ได้พูดแสดงความยินดีเลยสักคำ ฝ่ายแรกรู้สึกขัดแย้งในใจ ส่วนฝ่ายหลังแค้นใจดูเฉยๆ ด้วย

สายตาเย็นชา รอเด็กหนุ่มเดินออกไปแล้ว เซวียจึงอึดอ้อยเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงผิดเพี้ยน “แม่ ฉันไม่คิดว่าคู่แข่งของคุณจะเป็นแบบนี้ ฉันยังไม่ได้เตรียมใจยอมรับเขาเลย ลึกกว่าปีที่ผ่านมา ฉันคิดว่าตัวเองเป็นลูกสาวแท้ๆ ของบ้านนี้มาตลอด แม่ ฉันรู้สึกเสียใจและกลัวมากเลย” ดังนั้นพวกแม่ช่วยส่งเขาไปจากที่นี่ได้ไหม แต่สุดท้ายเธอก็สะกดกลืนไว้ไม่ได้เอ่ยประโยคสุดท้ายออกไป เพราะเธอไม่ยอมให้พ่อแม่บุญธรรมกับพี่ชายคิดว่าเธอเป็นคนไม่แยแสญาติพี่น้อง

“จึงอ๊อ เรารับเขามาอยู่ด้วยก็เพื่อลูก ดังนั้นลูกอย่าคิดอะไรฟุ้งซานอีกเลยนะ ไม่ว่าแม่จะเป็นคนคลอดลูกออกมาเองหรือไม่ก็ตาม ถึงยังไงลูกก็ยังเป็นลูกสาวสุดที่รักของแม่อยู่ดี เรื่องนี้ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงตลอดไป แม่รักลูกนะ” เซวียห่อหุ้มหัวใจรับตั้งตัวลูกสาวเข้ามากอดไว้พลางตบหลังปลอบประโลม

เซวียจื่อเซวียนที่เป็นสาวจนดูเหมือนไร้ชีวิตจิตใจ เวลาเริ่มแสดงสีหน้าเห็นอกเห็นใจออกมาแล้ว เขาจูบเส้นผมเรียบสั้นของน้องสาวปลอบโยนอย่างเงิบๆ

โจวววินแข็งเดินก้มหน้าห่อไหล่กลับถึงห้องพัก หลังจากปิดประตูห้องน้ำแน่นสนิทดีแล้ว พองยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง สีหน้ากลับไม่มีแววของความซาบซึ้งตื้นตันใดๆ หลงเหลืออยู่เลย นอกจากรอยยิ้มเยาะหยันเย็นชาทุกคนที่เขาได้พบเจอมาจนถึงตอนนี้ ไม่มีใครยินดีต้อนรับเขาจากใจจริงเลยสักคน เซวียห่อหุ้มหัวใจคิดว่าเขาเป็นเด็กบ้านนอกจึงไม่คิดจะเก็บซ่อนสายตาคิดคำนวณเลยสักนิด ส่วนน้องสาวฝาแฝดของเขา เซวียจื่ออ๊อก็เกลียดชังเขาโดยไม่มีสาเหตุ กลับเป็นเซวียจื่อเซวียนที่ไม่เย็นไม่ร้อนไม่ไกลไม่ใกล้ มองเขาเหมือนไร้ตัวตน แต่มันทำให้เขารู้สึกอ่อนคลายกว่า

นี่เห็นฉันเป็นตัวอะไร ไอ้โง่โระะ แสดงพิรุณเยาะขนาดนี้ยังไม่คิดจะเก็บซ่อนปิดบังกันเลยสักนิด เขาว่าน้ำเย็นสาดหน้า หวนย้อนคิดถึงรายละเอียดทุกอย่างตอนเจอกัน

ลืมบอกไปว่า นอกจากเขาจะมีไอคิวสูงมากแล้ว ยังมีความสามารถเห็นผ่านตาไม่ลืมหูลืมตาอีกด้วย ขอเพียงหลับตาลง ภาพเหตุการณ์ทุกอย่าง

ที่เกิดขึ้นในห้องรับแขกเมื่อครู่นี้จะผุดขึ้นมาในหัวอย่างชัดเจน โดยไม่มีตกหล่นแม้แต่ชนิดเดียว เซวียหลี่หันหน้ากับเซวียจื่อเซวียนนั้นมองข้ามไปก่อน เซวียจื่ออีกกลับดูแปลกชอบกล ริมฝีปากของเธอขาวซีด เล็บสีออกม่วง ลมหายใจลั่นกระชั้น ดูท่าทางอ่อนแอมาก แถมเด็กสาววัยรุ่นอีกคนกับพ่อบ้านที่ยืนอยู่ตรงหน้าประตู ยังคอยจับตาดูอาการของเธอตลอดเวลาราวกับไม่ไว้วางใจ ตรงชั้นวางของโบราณที่ตั้งห่างออกไปไม่กี่กลยังมีกล่องยาววางอยู่ใบหนึ่ง เหมือนพร้อมให้หยิบใช้งานได้ทุกเมื่อ

ทั้งหมดนี้เห็นได้ชัดว่าร่างกายของเธอต้องมีปัญหาบางอย่าง โรคโลหิตีเมีย? โรคหัวใจ? หรือว่าอย่างอื่น? เรื่องนี้อธิบายสาเหตุที่คนบ้านสกุลเซวียรีบร้อนพาตัวเขามาที่เมืองหลวงได้พอดี ในร่างเขามีสิ่งที่พวกนั้นต้องการ หรือพูดตรงๆ เลยก็คืออวัยวะของเขานั่นเอง

พอดีตามาถึงตรงนี้ โจวอวินซึ่งก็หัวเราะอย่างเย็นชา เพราะเคยเจอคนเจ้าเล่ห์เพทุบายสมัฐร่วมคิดกันหลอกหลวงมามาก เขาจึงเคยชินกับการประเมินความคิดในใจคนรอบข้างในแง่ร้ายที่สุดก่อน และความจริงก็ช่วยยืนยันว่าเขามักจะคิดถูกต้องเสมอ

ยิ่งไปกว่านั้นคือ ตอนนี้เขายังมีระบบตัวร้ายคอยควบคุม ดังนั้นปัจจัยเสี่ยงย่อมเพิ่มสูงขึ้นอีกเป็นเท่าตัว จนเรียกได้ว่าต่อให้เรื่องยุ่งยากไม่วิ้งมาหาเขา ตัวเขาก็ต้องเสนอหน้าวิ่งแร้เข้าหาเรื่องยุ่งยากเองอยู่ดี แม้ว่าเรื่องเสนอตัวมออวัยวะให้น้องสาวอาจฟังดูน่าเฒ่ามาก แต่มันก็มีโอกาสเกิดขึ้นสูงมากถึงเจ็ดแปดสิบเปอร์เซ็นต์เลยทีเดียว

ปัญหาในตอนนี้เป็นคือ พวกเขาต้องการให้เขาเสียสละอะไรล่ะ ไชกระดุกไต ตับ หรือว่าหัวใจ ถ้าเป็นไม่ก็อย่างแรกยังพอคุยกันง่ายหน่อย แต่เป็นอย่างหลังสุดนี้เท่ากับเอาชีวิตเขาเชียวนะ โจวอวินซึ่งหน้าดำคร่ำเครียดดวงตาเป่งประกายแข่งกร้าว เริ่มจะเข้าใจแล้วว่าทำไมตัวเองถึงตกอยู่ในนรกเช่นนี้

เขาหลบตาลงมองเอโอตรงข้อมือ อยากรจะทำลายสิ่งนี้ทั้งนรก ทุกอย่างจะได้จบสิ้นกันไปเสียที ข้อความแถวหนึ่งพลันผุดขึ้นมา มันคือภารกิจที่เขาได้รับมอบหมายมาก่อนหน้านี้ ขอแค่เขาก็มีหน้าลงจะมองเห็นได้ทันที

มันกำลังเตือนเขาว่า อย่าได้คิดหลบหนีเป็นอันขาด มิฉะนั้นจุดจบเดียวที่เขาต้องเจอก็คือโดนกำจัดทั้ง และวิญญาณถูกทำลาย

มันต้องมีสักวันสิ ฉันจะทำให้พระเจ้าได้ลิ้มรสชาติของการถูกกำจัดทั้งบ้าง เขาหรือตาแค้นยิ่งมอย่างเย็นชา หยิบผ้าขนหนูบนชั้นวางของในห้องน้ำมาเช็ดหน้า ก่อนเดินออกจากห้องไปอย่างช้า ๆ

พอบ้านเห็นเขาจัดการตัวเองจนสะอาดดีแล้วก็ก้มศีรษะลง เอ่ยว่า “ลงไปกันเถอะ ทุกคนกำลังรอคุณไปรับประทานอาหารด้วยกัน คุณผู้ชายกลับมาแล้ว แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ผมต้องเตือนคุณไว้ก่อน คุณชายมีนิสัยรักสะอาดอย่างรุนแรง ดังนั้นทางที่ดีควรระวังรูปลักษณะภายนอกของตนเองด้วย เสื้อผ้าที่วันนี้สวมแล้ว พรุงน้ออย่าเอามาสวมซ้ำอีก และที่สำคัญที่สุดคือ อย่าแตะต้องตัวคุณชายสู่มสู่มห้า เพราะเขารับไม่ได้”

“แต่น้องสาวยังกอดแขนเขาได้เลย ไม่เห็นเขาจะมีปฏิกิริยาอะไร” โจวอวี่นซึ่งเอ่ยอย่างน้อยเนื้อต่ำใจ

“คุณกับคุณหนูไม่เหมือนกัน” แต่ไม่เหมือนกันตรงไหนนั้น ลุงผู้ไม่ได้เอ่ยออกมา เพราะเขาไม่คิดจะเสียเวลาอดทนทำดีกับคนที่กำลังจะตาย และไม่คิดจะมอบความสงสารเห็นใจให้อีกฝ่ายด้วย

ใช่ ฉันเป็นแคโคลนตมบนพื้น ส่วนเขายิ่งยิ่งอื่เป็นก้อนเมฆบนท้องฟ้า เมฆมักดูสวยบริสุทธิ์ ไม่อาจทำให้แปดเปื้อน แต่โคลนตมกลับต้องยอมให้คนเหยียบย่ำตามใจชอบ ถ้าฉันขยับขึ้นได้นะ คอยดูเถอะ สักวันฉันต้องทำให้พวกแกได้ลิ้มรสชาติของการถูกเหยียบย่ำบ้าง โจวอวี่นซึ่งก้มหน้าลงปล่อยให้ปล่อยผมหน้าม้าหนา ๆ บดบังแววตาแข่งกร้าวของตนเอง

พอบ้านพาเขาไปที่ห้องรับประทานอาหาร ชายวัยกลางคนรูปร่างท้วมนั่งอยู่ตรงตำแหน่งประธาน เห็นได้ชัดว่าเป็นเจ้าบ้านสกุลเซวี่ย เขาเพิ่งกลับมาถึงบ้าน เวลาที่กำลังถอดเสื้อสูทพาดบนพนักเก้าอี้ ม้วนแขนเสื้อเช็ดพิบขึ้นมาครั้งหนึ่ง เส้นผมยุ่งเหยิงเล็กน้อย แต่สีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ดูเป็นมิตรกับท่าทางสบาย ๆ เหมือนไม่ยึดติดกับเรื่องเล็กน้อย ทำให้เขาแตกต่างจากคนสกุลเซวี่ยอีกสามคนที่ชอบวางตัวเย่อหยิ่งเย็นชามาก จึงชวนให้ผู้คนเกิดความรู้สึกที่ดีด้วยไม่ยาก

“นี่เสื้อยวี่หรือ หน้าตาเหมือนจิ้งอีมากทีเดียว ขนาดอยู่ห่างกันไกล ยังตั้งชื่อออกเสียงใกล้เคียงกันอีก พรหมลิขิตแท้ ๆ มา ๆ ๆ รีบนั่งเร็ว จั้นชื่อเซวี่รู่ย เป็นพ่อนุธรรมของจิ้งอี ต่อไปเรียกจั้นว่าอาเซวี่ก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจ คิดเสียว่าที่นี่เป็นบ้านของตัวเอง อยากรกินอะไรก็บอกมาได้เลย ดูตัวเธอสิ ผอมขนาดนี้ ต่อไปต้องกินชดเชยให้เยอะ ๆ” เขาพูดพลาง ดึงตัวเด็กหนุ่มมานั่งข้างกาย ทั้งยังตีบอาหารใส่ชามเขาหลายครั้ง ทำทางกระตือรือร้นเสียจนทำให้ผู้คนรู้สึกผอนคลายขึ้นมาก

ถ้าบอกว่าอีกสามคนในบ้านสกุลเซวี่เป็นเสมือนบัวหิมะบนยอดเขา เทียนซานที่อยู่สูงมากจนปีนป่ายไม่ถึง เซวี่รู่ยคนนี่คงเป็นพระสังกัจจายน์ที่เจอหน้าใครก็ยิ้มแย้มต้อนรับ ดูเป็นมิตรมาก ทั้งที่วางแผนคิดร้ายต่อเขาแท้ ๆ ยังไม่คิดจะเสแสร้งแกล้งทำดีกับเขาบ้างเลยสักนิด โจววินเซ็งคิดแล้วก็อดนึกขุนเคืองใจไม่ได้ พอมาเจอท่าที่เซวี่รู่ยคอยรู้สึกดีขึ้นบ้าง

เขายิ้มอย่างเหนียมอาย ไม่นานก็เรียกอาเซวี่นั่นอาเซวี่นี่อย่าง คล่องปาก จากนั้นก้มหน้าก้มตากินข้าวคำโต

เขาเคยทำผิดพลาดจนต้องอยู่อย่างทุกข์ทนจนหมดลมหายใจในชาติก่อน
ดังนั้นไม่ว่าจะได้ย้อนกลับมายังจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมดเพราะเหตุใด
เซวียจือเซวียนจึงไม่ลังเลที่จะทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างเพื่อคนในดวงใจ
ความรักที่เขาให้แก่เด็กหนุ่มคนนั้น ไม่ว่าจะสิ้นหวังหรือสมหวัง
ก็จะเป็นนิรันดร์เสมอ

...
ในชาติก่อนขอแค่ได้อยู่ใต้ท้องฟ้าเดียวกันกับเด็กหนุ่ม
แค่นี้ก็เห็นอีกฝ่ายในระยะที่ไม่ใกล้หรือไกลจนเกินไป เขาก็พอใจแล้ว
แต่มาตอนนี้ เขากลับต้องการมากกว่าเดิม อะไรคือกิเลสลมไม่เคยเต็ม
นี่ก็คือกิเลสลมไม่เคยเต็มนั่นเอง พอได้เห็นก็อยากสัมผัส พอได้สัมผัสก็อยากกอด
พอถึงเข้ามากอดก็อยากจูบ พอจูบก็อยากครอบครองทุกอย่าง และตลอดไป

18+

หนังสือสำหรับผู้ที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

หมวดนวนิยาย

www.amarinbooks.com

   @amarinbooks

  Rose Publishing

325 บาท

ทดลองอ่านเล่มนี้

ISBN 978-616-18-3580-4

9 786161 835804

ประจักษ์
บรรเทา ดัชนีประสิทธิ์
กรมประกร
เลขา